

Lotsen skall möta, tecknet är gifvet,
 Klar är på skeppet kastlinan gjord.
 Tåget han binder fast omkring lifvet,
 Hoppas i hafvet och halas ombord.
 Islupen står han ända till hatten,
 Glad att han eger sitt torftiga bröd.
 Hvit som en is-björn står han vid ratten,
 Oviss om kursen är lif eller död.

Skeppet är redlost, honom förutan,
 Opp skall han passa båd' akter och för.
 Oftast från skeppsbrott räddar han skutan,
 Oftast är ovet hans enda dusör.
 Dömd ifrån början till mödor och fara,
 Jemt skall han slåss mot den eviga sjön;
 Hellre skarprättare ville jag vara,
 Än ha, som han — fem riksdaler i lön.

Här är vår lefnad ibland rätt eländig:
 Hjemplös och arm får befolkningen dö;
 Läkare finns ej, och ej fru Nödvändig,
 Två mil till presten, långt bort på en ö.
 Något jag ville väl ända betala,
 Om af de tre fanns åtminstone en.
 Blevde jag riksdagsman, skulle jag tala,
 Så att det gick genom merg, genom ben!

